

Sygn. akt VII U 1440/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy M. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 sierpnia 2016 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu M. B. (1) przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że zgodnie z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 lipca 2016 r. częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała w dniu 4 kwietnia 2016 r., a więc po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia, tj. od dnia 4 marca 2014 r. (decyzja z dnia 26 sierpnia 2016 r., znak:(...), k. 12, t. V a. r.)

W odwołaniu z dnia 6 września 2015 r., **M. B. (1)** wskazał, że nie zgadza się z oceną jego stanu zdrowia, dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS. Podkreślił, że jego stan zdrowia nie rokuje poprawy, wymienił schorzenia na które cierpi, tj. samoistne śródmiąższowe włóknienie płuc z cechami organizującego się zapalenia płuc, nadciśnienie tętnicze, przewlekła choroba niedokrwienna serca, a nadto wskazał na nadciśnienie płucne, wole guzkowe tarczycy oraz podniósł fakt, że miał implantacje stentu wskazując, że problemy zdrowotne powodują one częściową niezdolność do pracy. Wnosił o zmianę decyzji poprzez przyznanie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 6 września 2016 r. k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 21 września 2016 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 26 sierpnia 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 477⁽⁹⁾ § 3⁽¹⁾ k.p.c., zaś w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku o oddalenie odwołania od ww. decyzji na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. (odpowiedź na odwołanie z dnia 20 września 2016 r. k. 5, 5v a.s.).

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie zgadzając się z decyzją Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 lipca 2016 r., nie wniósł sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS, które to uprawnienie przewiduje art. 14 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z kolei art. 477⁽⁹⁾ § 3⁽¹⁾ k.p.c. stanowi, że Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W dalszej kolejności organ wskazał, że w razie nie uwzględnienia przez Sąd powyższego wniosku, domaga się oddalenia odwołania od decyzji z dnia 26 sierpnia 2016 r., znak: (...) na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. W tym względzie, organ rentowy podkreślił, że odwołujący się nie spełnia przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, albowiem jego częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu 4 kwietnia 2014 r., a więc po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia, tj. od dnia 4 marca 2014 r. Na tej podstawie organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja z dnia 26 sierpnia 2016 r., znak: (...), jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 6 września 2016 r. k. 5, 5v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 czerwca 2016 r. M. B. (1) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. Inspektoracie W.-P. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek z dnia 2 czerwca 2016 r. wraz z załącznikiem k. 1-3, t. V a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 13 lipca 2016 r. stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na okres do dnia 31 lipca 2017 r. Jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy, Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 4 kwietnia 2016 r. Od powyższego orzeczenia, ubezpieczony M. B. (1) nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS (orzeczenie z dnia 13 lipca 2016 r. k. 9, t. V a.r.).

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2016 r. (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu M. B. (1) przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że zgodnie z orzeczeniem z dnia 13 lipca 2016 r. częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała w dniu 4 kwietnia 2016 r., a więc po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia, tj. od dnia 4 marca 2014 r. (decyzja z dnia 26 sierpnia 2016 r. k. 12, t. V a.r.).

Od wskazanej powyżej decyzji organu rentowego, M. B. (1) złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 6 września 2016 r. k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 września 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wyjaśnił, że ubezpieczony nie spełnia warunku wskazanego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, tj. niezdolność do pracy nie powstała w okresach w tym przepisie wymienionych ani w ciągu 18 miesięcy od ich zakończenia (okres wskazany w tym przepisie ubezpieczony zakończył 4 marca 2014 roku). M. B. (1) nie spełnia również warunków określonych w art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej, co pozwoliłoby na wyłączenie wymogu wskazanego w art. 57 ust. 1 pkt 3, ustawy emerytalnej bowiem ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 20 września 2016 r., k. 5-5v a.s.).

Odwołującemu się w dniu 26 września 2016 r. doręczono odpis odpowiedzi na odwołanie zakreślając 14 dniowy termin na zajęcie stanowiska oraz złożenie wniosków dowodowych. W przepisany termin od odwołującego się nie wpłynęło żadne pismo do Sądu (doręczenie odpowiedzi na odwołanie z dnia 26 września 2016 r., k. 7 a. s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 4 października 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: pulmonologa, internisty, kardiologa celem ustalenia,

czy odwołujący się jest zdolny, czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, a także jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 4 października 2016 r. k. 8 a.s.).

W opinii z dnia 19 października 2016 r. biegły sądowy z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii prof. dr hab. med. W. S. stwierdził, że stan opiniowanego jest dobry. Biegły wskazał, że u opiniowanego istnieje choroba niedokrwienna serca, która w 2012 r. wymagała angioplastyki zwężonej tętnicy wieńcowej z założeniem do niej stentu, co skutecznie poprawiło krążenie wieńcowe. Choroba nie doprowadziła do strukturalnych i czynnościowych zmian w sercu. Biegły nie stwierdził cech niewydolności wieńcowej, zaburzeń rytmu serca ani objawów niewydolności serca. Współistniejące nadciśnienie tętnicze ma przebieg łagodny i jest dobrze kontrolowane za pomocą leków hipotensyjnych. M. B. (1) wymaga systematycznego leczenia kardiologicznego. Konkludując biegły wskazał, że nie stwierdza się u opiniowanego niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych, zastrzegając jednak, że z uwagi na współistniejącą chorobę płuc w postaci zwłóknienia i śródmiąższowego zapalenia zdolność badanego do pracy winien ocenić również biegły w zakresie pulmonologii (opinia biegłego sądowego z zakresu kardiologii prof. dr hab. med. W. S. z dnia 19 października 2016 r. k. 17-18 a.s.).

W dniu 15 grudnia 2016 roku Sąd skierował do stron odpis opinii biegłego zakreślając 7 dniowy termin na złożenie wniosków dowodowych pod rygorem ich pominięcia. Odwołujący się nie złożył w terminie wniosków dowodowych. Pełnomocnik organu rentowego pismem procesowym z dnia 21 grudnia 2016 r. oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii biegłego kardiologa (pismo procesowe organu rentowego z dnia 21 grudnia 2016 r. k. 25 a.s.).

W opinii z dnia 7 lutego 2017 r. biegły sądowy internista, specjalista chorób płuc B. Ż. wskazała, że u odwołującego się organizujące się zapalenie płuc ((...)) z komponentem niespecyficznego śródmiąższowego zwłóknienia płuc ((...)) występuje od 2008 r. Z testu ergospirometrycznego z kwietnia 2016 r. wynika upośledzenie perfuzji w stosunku do wentylacji w efekcie czego przez pacjenta odczuwana jest duszność wysiłkowa. Analiza zdjęć rtg klatki piersiowej wskazuje, że w porównaniu z latami ubiegłymi stwierdzono istotny spadek (...) jednakże parametr ten pozostaje w granicach normy (84% w. n) i nieznacznie (o 8%) obniżenie zdolności dyfuzyjnej tkanki płucnej (dyfuzja obniżona w stopniu umiarkowanym). Jak wskazuje biegła w związku z pogorszeniem zdolności dyfuzyjnej, z przyczyn pulmonologicznych M. B. (1) został uznany za częściowo niezdolnego do pracy (niezdolny do pracy wymagającej dużego wysiłku fizycznego) od 1 lutego 2017 r. (data mechaniki oddychania dokumentującej zaburzenia czynnościowe) na okres roku tj. do 28 lutego 2018 r. – wskazując przy tym, że ewentualne ponowne leczenie może przynieść poprawę (opinia biegłego sądowego internista, specjalista chorób płuc B. Ż. z dnia 7 lutego 2017 r., k. 45-46 a.s.).

W dniu 21 lutego 2017 roku Sąd skierował do stron odpis opinii biegłego zakreślając 7 dniowy termin na złożenie wniosków dowodowych pod rygorem ich pominięcia. Odwołujący się nie złożył w terminie żadnych zastrzeżeń do opinii. Pismem z dnia 27 lutego 2017 r. główny lekarz orzecznik (...) Oddziału ZUS w W. wskazał, że nie wnosi do opinii biegłej uwag, opinia ta jest zgodna co do stopnia niezdolności do pracy z oceną orzeczniczą w ZUS, a data powstania tej niezdolności została przez biegłą ustaloną w jeszcze późniejszym okresie czasu. Pełnomocnik organu rentowego pismem procesowym z dnia 28 lutego 2017 r. oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii biegłego pulmonologa (pismo procesowe organu rentowego z dnia 28 lutego 2017 r., k. 52 a.s., opinia lekarska z dnia 27 lutego 2017 r., k. 53 a.s.).

W opinii z dnia 2 sierpnia 2016 r. biegły sądowy z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii dr S. O. wskazał, że u M. B. (1) występuje nadciśnienie tętnicze, które jest wyrównane farmakologicznie. Ponadto biegły wyszczególnił również: nieżyt żołądka wywołany lekami przeciwmiażdżycowymi, choroba niedokrwienna serca, zwłóknienie płuc. Biegły nie stwierdził u pacjenta niezdolności do pracy wywołanej nadciśnieniem tętniczym i nieżytem żołądka polekowym (opinia biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii z dnia 7 marca 2017 r. k. 60-61 a.s.).

W dniu 10 marca 2017 roku Sąd skierował do stron odpis opinii biegłego zakreślając 7 dniowy termin na ustosunkowanie się do opinii, zgłoszenie ewentualnych uwagi i zastrzeżeń, pod rygorem ich pominięcia w przypadku

przekroczenia terminu. Sąd jednocześnie zawiadomił strony o terminie rozprawy. Odwołujący się nie ustosunkował się do opinii. Pełnomocnik organu rentowego pismem procesowym z dnia 21 grudnia 2016 r. oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii biegłego kardiologa (pismo procesowe organu rentowego z dnia 21 grudnia 2016 r. k. 25 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych przez biegłych opiniach należy podzielić w całości. Opinie te zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującej i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonej. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującej. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. B. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 sierpnia 2016 r., znak: (...), jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: po pierwsze jest niezdolny do pracy; po drugie ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; po trzecie niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest świadczeniem socjalnym, a jej przyznanie jest możliwe dopiero po spełnieniu wszystkich, a nie tylko niektórych, ustawowych przesłanek o jakich mowa w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 stycznia 2004 roku, sygn. akt II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy od dnia 4 kwietnia 2016 r., co wynika z orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 lipca 2016 r. Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało zatem ustalenia, czy ubezpieczony spełnia pozostałe przesłanki do uzyskania prawa do wnioskowanego świadczenia, tj. czy niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy emerytalnej albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Wobec całokształtu okoliczności sprawy, a zwłaszcza na podstawie załączonej do akt sprawy dokumentacji, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa. Bezspornie ostatni okres ubezpieczenia wnioskodawcy ustał w dniu 4 marca 2014 roku, zaś po tej dacie ubezpieczony nie miał nowych okresów zatrudnienia.

Nie budzi zatem wątpliwości, że odwołujący nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy emerytalnej, albowiem niezdolność do pracy nie powstała w trakcie żadnego z wymienionych w tym przepisie okresów (w szczególności nie powstała w okresie zatrudnienia) ani też w ciągu 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia. Ostatni okres ubezpieczenia ustał z dniem 4 marca 2014 r., natomiast niezdolność do pracy powstała w dniu 4 kwietnia 2016 r. W przypadku odwołującego zastosowania nie znajduje również art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej, który dopuszcza wyłączenie wymogu wskazanego w art. 57 ust. 1 pkt 3 – odwołujący się udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat, jednakże nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy a jedynie za częściowo niezdolnego do pracy.

Z tych też względów, w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania M. B. (1) od decyzji z dnia 26 sierpnia 2016 r., znak: (...), wobec czego Sąd Okręgowy podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

Jednocześnie wskazać należy, że w realiach rozpoznawanej sprawy brak było podstaw do uwzględnienia wniosku organu rentowego o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., który stanowi, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W tym względzie wskazać bowiem należy, że organ rentowy winien był w treści pouczenia zawartego w orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS poinformować wnioskodawcę o wszystkich konsekwencjach tego orzeczenia, w szczególności wynikających z ustawy emerytalnej, tj. art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 w związku z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z kolei orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 lipca 2016 r. zawierało jedynie pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, brak było natomiast w jego treści wyjaśnienia, że nawet ustalenie istnienia niezdolności do pracy w przypadku wnioskodawcy nie pozwala na przyznanie prawa do świadczenia rentowego. Dla wnioskodawcy niezorientowanego w kazuistycznych przepisach określających przesłanki prawa do renty, a w szczególności określających przesłanki stażowe oraz te dotyczące okresu powstania niezdolności do pracy, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS było pozornie korzystne, albowiem stwierdzono w nim jego częściową niezdolność do pracy. Z tego powodu odwołujący uznał, że nie musi wnosić sprzeciwu od pozytywnego dla niego orzeczenia.

Zauważyć przy tym należy, że w tego rodzaju sprawach, w których prawa do renty odmawia się nie z powodu nieistnienia niezdolności do pracy, lecz z powodu niespełnienia warunków powstania tej niezdolności w okresie ubezpieczenia (lub 18 miesięcy po jego ustaniu) lub braku odpowiedniej liczby okresów ubezpieczenia, pouczenia winny być kierowane do stron w sposób indywidualny. Winny one zawierać wskazanie, że z uwagi na niespełnienie warunków z art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ww. ustawy, samo ustalenie istnienia niezdolności do pracy nie będzie wystarczało do nabycia prawa do renty. W tym bowiem zakresie to na organie rentowym spoczywa ciężar zbadania pozostałych warunków świadczenia oraz sformułowania odpowiedniego pouczenia dla wnioskodawców zgodnie z art. 9 k.p.a. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że ze wskazanych powyżej przyczyn wniosek organu rentowego o odrzucenie odwołania nie zasługiwał na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)